

200702101/1.

Datum uitspraak: 12 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/51903 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 26 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 oktober 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

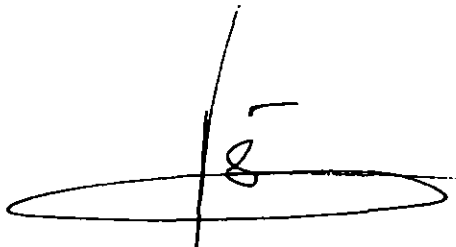
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juni 2007

480

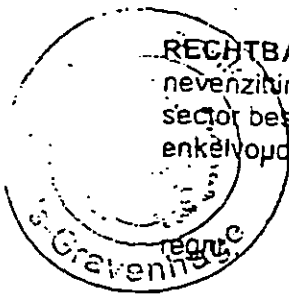
Verzonden: **12 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFESCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle
sector bestuursrecht
enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

Awb 05/51903

UITSpraak

inzake:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 9610.30.4005,
gemachtigde: mr. A.M.J. van der Weide, advocaat te Nieuwegein,
eiser;

tegen:

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
(als rechtsopvolger van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. K. Bijkerk, ambtenaar ten departemente,
verweerder.

1 Procesverloop

- 1.1 Bij besluit van 16 februari 2004 heeft verweerder de aan eiser verleende asielvergunning voor onbepaalde tijd ingetrokken op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Bij uitspraak van 10 januari 2005 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, dit besluit vernietigd. Bij besluit van 26 oktober 2005 heeft verweerder wederom het besluit genomen om de vergunning tot verblijf asiel voor onbepaalde tijd in te trekken.
- 1.2 Bij brief van 17 november 2005 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 16 januari 2006. Op 12 januari 2007 zijn nadere stukken ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 Het beroep is ter zitting van 25 januari 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door mr. M. Haverkort, kantoorgenote van de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.
- 1.4 Het onderzoek ter zitting is geschorst teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen te reageren op de brief van eisers gemachtigde van 12 januari 2007. Verweerder heeft bij brief van 1 februari 2007 gereageerd en toestemming gegeven voor het achterwege laten van een nadere zitting. Eiser heeft deze toestemming gegeven bij brief van 8 februari 2007. Vervolgens heeft de rechtbank het onderzoek gesloten.

2 Overwegingen

- 2.1 Blijkens de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 35, eerste lid, onder a, Vw 2000 in stand kan blijven.

regnr

Awb 05/51903

-2-

- 2.2 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het voornemen en het bestreden besluit overwogen dat eiser geen juiste en volledige informatie heeft verschaft. Zo heeft hij niet naar voren gebracht dat hij zich op enigerlei wijze schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen. In 1997, toen eiser als vluchteling is toegelaten, was nog niet tot in detail bekend welke functionarissen (onder)officieren daarvoor persoonlijk verantwoordelijk kunnen worden gehouden. Het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 en de brief van 3 april 2000 aan de Tweede Kamer zijn aanleiding geweest de verblijfsrechten van eiser te heroverwegen. Gelet op het gestelde in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) dient een verblijfsvergunning asiel te worden ingetrokken, indien achteraf wordt vastgesteld dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Eiser werkzaam is geweest voor de KhAD/WAD en ten aanzien van hem is sprake van "knowing and personal participation". Hierbij heeft verweerder verwezen naar voornoemd ambtsbericht. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij vanwege zijn leeftijd en positie niet betrokken kon zijn geweest bij mensenrechtenschendingen. Eiser was immers 18, toen hij in dienst trad en heeft de rang van 1^e luitenant bekleed.

Eiser heeft geen concrete aanknopingspunten naar voren gebracht op grond waarvan getwijfeld moet worden aan de juistheid van het ambtsbericht. De door eiser overgelegde Wet aangaande aangelegenheden van de officieren van het leger van de Democratische Republiek van Afghanistan doen geen afbreuk aan het ambtsbericht.

Verweerder heeft overwogen dat geen sprake is van schending van artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), aangezien eiser, gelet op zijn functie en positie in het verleden en hetgeen hij heeft aangevoerd, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat juist hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM. De omstandigheid dat eiser artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen leidt niet tot de conclusie dat ten aanzien van eiser eveneens sprake is van mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Uit het ambtsbericht van januari 2005 van de Minister van Buitenlandse Zaken kan niet de conclusie worden getrokken dat een ieder die met het communistisch regime verbonden was, bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM.

Eiser heeft naar voren gebracht dat hij geenszins onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt in het kader van zijn asielaanvraag. Eiser heeft duidelijk vermeld dat hij als dienstplichtig soldaat en officier werkzaam is geweest bij de WAD. De onjuiste of onvolledige gegevens kunnen niet worden gebaseerd op het ambtsbericht van 29 februari 2000.

Er is geen sprake van "knowing and personal participation". Gezien zijn leeftijd en zijn functie kan eiser niet verantwoordelijk worden gehouden voor de misdrijven die zijn gepleegd door de KhAD/WAD.

Eiser loopt nog steeds gevaar indien hij terugkeert naar Afghanistan. In dit verband wijst eiser op het ambtsbericht van januari 2005, waarin wordt aangegeven dat ex-communisten die werkzaam waren voor de Khad en Wad bij terugkeer naar Afghanistan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM te vrezen hebben.

Het gestelde in het ambtsbericht van 29 februari 2000 dat men uitsluitend werd bevorderd indien men zijn loyaliteit aan het regime bewezen had is niet in overeenstemming met hetgeen is bepaald in de Wet aangaande aangelegenheden van de officieren van het leger van de Democratische Republiek van Afghanistan. Er is volgens deze wet sprake van vaste periodieke bevorderingen.

Ten slotte heeft eiser een rapport overgelegd van dhr. Antinio Giustozzi van 6 maart 2006, waarin de informatie uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 wordt tegengesproken.

regnr: Awb 05/51903

-3-

2.3 De rechtbank overweegt het volgende.

Ingevolge artikel 35, eerste lid, aanhef en ander a, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33, worden ingetrokken, indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 1, aanhef en onder l, van die wet, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, worden verleend aan de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn.

Ingevolge artikel 3.107, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 wordt, indien artikel 1 (F) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van Geneve van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 in de weg staat, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden, bedoeld in artikel 29 van die wet.

Ingevolge artikel 1 (A), onder 2, van het Vluchtelingenverdrag geldt voor de toepassing van dit verdrag als vluchteling elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet willen inroepen.

Ingevolge artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Volgens C1/5.13.3.3 van de Vc 2000 is het aan de Minister om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1 (F) valt.

Teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F) wordt de knowing and personal participation test toegepast. Beoordeeld wordt of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf/ de betreffende misdrijven (knowing participation) én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen (personal participation). Indien hiervan sprake is, kan aan betrokkene artikel 1 (F) worden tegengeworpen. De personal and knowing participation test is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikel 25 en 27 tot en met 33), aldus de circulaire.

In C6/31.2.1.2, gelezen in samenhang met C6/31.4.1. van de Vc 2000 is vermeld dat de verblijfsvergunning asiel pleegt te worden ingetrokken, indien achteraf wordt vastgesteld dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, gelezen in samenhang met artikel 31, tweede lid, onder k, van de Vw 2000, ten onrechte niet is toegepast, omdat de vreemdeling bij de aanvraag onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel juiste gegevens heeft verzwegen.

regnr

Awb 05/51903

-4-

In geschil is de vraag of eiser onjuiste dan wel onvolledige gegevens heeft verstrekt als bedoeld in artikel 35 van de Vw 2000. Nu niet in geschil is dat eiser reeds bij zijn aanvraag heeft vermeld dat hij voor de KhAD werkzaam is geweest, gaat het om de vraag of verweerder op grond van het ambtsbericht van 29 februari 2000 heeft kunnen oordelen dat eiser gegevens over zijn werkzaamheden bij deze organisatie heeft achtergehouden.

In het ambtsbericht is onder meer het volgende vermeld:

"Het was de taak van de KhAD en de WAD om het voortbestaan van het communistisch bewind (...) op korte en lange termijn te waarborgen. In praktijk betekende dit dat de KhAD en de WAD een vrijbrief kregen om de externe en interne vijanden van dit bewind op te sporen en te bestrijden op een wijze die hen goeddunkte. (...) In de praktijk was het geringste teken van deloyaal gedrag of verzet reeds aanleiding om als vijand te worden aangemerkt. (paragraaf 2.2, p. 11)

De KhAD en de WAD kenden een zeer strenge selectieprocedure voor het aannemen van medewerkers, waarbij hun loyaliteit aan de DVPA danig op de proef werd gesteld. Dit gold in versterkte mate voor recrutering van officieren. (...) Nieuwe officiersrecruten van de KhAD en de WAD ondergingen een zeer intensieve training, de zogenaamde Parwachi. Als de Parwachi met goed gevolg doorlopen was, volgde een proeftijd die bekend stond als de Azmajchi. Tijdens de Azmajchi werd de loyaliteit en weerbaarheid van de toekomstige officieren duchtig op de proef gesteld. Zo werd bijvoorbeeld van hen verlangd dat zij familieleden bespioneerden, dat zij vrienden en kennissen arresteerden en martelden, dat zij al dan niet vermeende vijanden van het communistisch bewind uit de weg ruimden of dat zij in de geledingen van de Mujaheddin infiltreerden. (...) Personen die door de KhAD en de WAD als buitengewoon loyaal werden aangemerkt, konden een verkorte opleiding volgen (paragraaf 2.4., p. 15-16).

Het klimaat van terreur en angst dat de KhAD en de WAD teweegbrachten in de Afghaanse maatschappij, heerste ook binnen de veiligheidsdiensten zelf. De loyaliteit van de medewerkers van de KhAD en de WAD werd voortdurend op de proef gesteld. (...) Als eerste plaatsing werden onder-officieren en officieren tewerk gesteld op de afdelingen binnen de KhAD en de WAD die zich concreet bezig hielden met de opsporing van staatsgevaarlijke elementen. Medewerkers van de KhAD en de WAD rouleerden regelmatig (...). Soms werden medewerkers verscheidene malen per jaar overgeplaatst. Iemand die langer dan een jaar bij de KhAD of WAD in dienst was, had tenminste op twee afdelingen gewerkt. Een plaatsing op een afdeling of directie waar de werkzaamheden een meer administratief of technisch karakter hadden lag slechts in verschiel als een onder-officier of officier zich voldoende had bewezen tijdens een eerste plaatsing of plaatsingen. Zoals reeds uiteengezet is in paragraaf 2.4, kon een promotie tot officier van de KhAD en WAD niet plaatsvinden als de betrokken medewerker niet concreet blijk had gegeven van zijn of haar onvoorwaardelijke loyaliteit aan het communistisch bewind. Dit gold ook voor promoties die een officier van de KhAD en de WAD ten deel vielen na afronding van zijn of haar opleiding. Elke officier die tijdens zijn diensttijd is bevorderd is derhalve betrokken geweest bij arrestaties, ondervragingen, martelingen en zelfs executies. (...) Uit het bovenstaande volgt dat alle onder-officieren en officieren werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de KhAD en de WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen (paragraaf 2.7, p.24-25).

In een brief aan de Tweede Kamer van 3 april 2000 (TK 1999-2000, 19 637, nr. 520, p.5) heeft de staatssecretaris vermeld dat de Informatie in voormeld ambtsbericht hem tot de conclusie heeft geleid dat aan een onderofficier of officier van de KhAD en de WAD die asiel aanvraagt in Nederland voortaal in de regel artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag zal worden tegengeworpen. Indien er concrete aanwijzingen zijn dat een voormalige Afghaanse asielzoeker onjuiste gegevens heeft verschaft over zijn positie als onderofficier of officier in de KhAD of WAD en deze gegevens hebben tot verlening van een vergunning geleid, kan de vergunning

regnr:

Awb 05/51903

-5-

worden ingetrokken. Indien thans mocht blijken van concrete aanwijzingen dat in het verleden aan de hiervoor bedoelde onderofficieren en officieren artikel 1 (F) niet is tegengeworpen, zal worden gezien of tot intrekking van de toelating kan worden overgegaan, aldus die brief.

In een brief aan de Tweede Kamer van 22 mei 2002 (TK 2001-2002, 19 637, nr. 672, p.3) vermeldt de staatssecretaris dat op basis van voormelde brief in het kader van de bewijsvoering van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag voor bepaalde categorieën vreemdelingen kan worden uitgegaan van de veronderstelling dat sprake is van "personal and knowing participation", hetgeen in beginsel neerkomt op omkering van de bewijslast.

Eiser heeft in het eerste en nader gehoor verklaard dat hij zijn dienstplicht heeft vervuld bij de Nationale Garde als administratief medewerker. Na voltooiing van zijn dienstplicht is hij direct overgestapt naar het Ministerie van Veiligheid, waarna hij na een maand de militaire rang van tweede luitenant verkreeg. Hij heeft hier gewerkt als administratief medewerker op de afdeling Personeelszaken. Bij de beëindiging van zijn werkzaamheden in april 1992 was hij bevorderd tot 1^e luitenant.

In het gehoor van 1 oktober 2002 heeft eiser verklaard nimmer bij de nationale garde te hebben gediend, maar bij de directie logistiek binnen de KhAD/WAD. Hij heeft toen hij met zijn militaire dienst begon, geen opleiding meer gevolgd. Na zijn overstap heeft hij slechts interne cursussen gevolgd. Eiser is bij de KhAD gaan werken omdat hij zo kon voorkomen dat hij na drie jaar uit militaire dienst te zijn geweest op herhalingsoefening moest. Eiser heeft in dit gehoor ontkend dat hij zich ooit schuldig heeft gemaakt aan het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid dan wel oorlogsmisdrijven. Hij is nooit betrokken geweest bij arrestaties, ondervragingen, martelingen en executies.

Niet in geschil tussen partijen is dat eiser werkzaam is geweest als officier voor de KhAD/WAD. Blijkens dit ambtsbericht zoals hierboven weergegeven moet eiser zich als officier schuldig hebben gemaakt aan misdrijven jegens de menselijkheid. De stelling van eiser dat hij slechts een lage rang had en werkzaam was op een administratieve afdeling kan eiser niet baten. In het ambtsbericht is immers vermeld dat "een plaatsing op een afdeling of directie waar de werkzaamheden een meer administratief of technisch karakter hadden slechts in verschiët lag als een onder-officier of officier zich voldoende had bewezen tijdens een eerste plaatsing of plaatsingen."

Evenmin is in dit ambtsbericht steun te vinden voor de stelling dat de leeftijd van eiser het onmogelijk maakt dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid.

Eiser bestrijdt dat hetgeen in het ambtsbericht is vermeld, zoals hierboven is weergegeven, juist is. De rechtbank overweegt dienaangaande het volgende.

Ingevolge vaste jurisprudentie kan een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie in een land worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefeningen van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding voor zover mogelijk en verantwoord van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de minister bij de besluitvorming op de asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

De enkele stelling dat het ambtsbericht niet klopt is onvoldoende om een dergelijk concreet aanknopingspunt aan te nemen.

Ten aanzien van de door eiser overgelegde Wet aangaande aangelegenheden van de officieren van het leger van de Democratische Republiek Afghanistan, overweegt de rechtbank het volgende.

regnr:

Awb 05/51903

-6-

In het ambtsbericht is het volgende bepaald: "De Agsa en de Kam vielen rechtstreeks onder de minister van Binnenlandse Zaken. Aanvankelijk gold dit ook voor de in januari 1980 opgerichte Khad. (...) In 1986 werd de KhAD een afzonderlijk ministerie onder de naam "Ministerie van Staatsveiligheid (WAD)".

Gelet hierop en gelet op de omstandigheid dat de overgelegde wet ziet op officieren van het leger van Afghanistan, moet geconcludeerd worden dat deze wet niet van toepassing is op officieren van de KhAD. Daarom kan de stelling van eiser dat uit deze wet blijkt dat hij automatisch is bevorderd en zich derhalve niet schuldig heeft gemaakt aan het schenden van mensenrechten niet worden gevolgd.

Ten aanzien van het door eiser overgelegde rapport van dr. Antinio Giustozzi overweegt de rechtbank het volgende.

De rechtbank stelt vast dat uit dit rapport niet blijkt waarop de deskundigheid van de heer Giustozzi is gebaseerd. In het rapport is voorts vermeld dat de informatie in het rapport is gebaseerd op eigen onderzoek en persoonlijke ervaring van de heer Giustozzi, maar in het rapport is niet aangegeven waarop deze ervaring berust en op welke wijze het onderzoek heeft plaatsgevonden. Evenmin blijkt uit dit rapport of de heer Giustozzi verbonden is aan het Crisis States Research Centre, wat voor organisatie dit is en of dit een onafhankelijke organisatie betreft. Om deze reden kan voornoemd rapport niet worden aangemerkt als een concreet aanknopingspunt dat afbreuk doet aan de conclusies van voornoemd ambtsbericht.

Nu eiser geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd die twijfel opwekken aan de conclusies van voornoemd ambtsbericht, moet de informatie in dit ambtsbericht voor juist worden gehouden. Gelet op de informatie in dit ambtsbericht heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat ten aanzien van eiser sprake is van "personal and knowing participation", op grond waarvan eiser artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen. Nu eiser bij zijn aanvraag om een asielvergunning niet heeft vermeld dat hij betrokken is geweest bij schendingen van mensenrechten, heeft verweerder eveneens terecht geoordeeld dat eiser gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen zouden hebben geleid.

Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank het volgende. In het ambtsbericht van januari 2005 wordt ten aanzien van ex-communisten en personen die met het communistische regime worden geassocieerd vermeld dat, alhoewel zij van de zijde van de overgangsregering niet te vrezen hebben, zij mogelijk toch een risico lopen slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen. De mate waarin zij risico lopen hangt af van verschillende factoren, waaronder de mate waarin zij met de communistische ideologie worden geïdentificeerd, de rang of positie die zij ten tijde van het communistische regime hebben bekleed en de banden die familieleden met communisten onderhielden. Bij de groepen die mogelijk risico lopen, indien zij geen banden onderhouden met de huidige invloedrijke islamitische en politieke partijen of stammen worden onder andere leden van de veiligheidsdienst van de KhAD/WAD genoemd. Het ambtsbericht vermeldt dat zij niet alleen risico lopen van de zijde van de autoriteiten (met uitzondering van de regering), maar meer zelfs van de zijde van de bevolking (familie van slachtoffers) aangezien zij worden geïdentificeerd met de mensenrechtenschendingen gedurende het communistische regime.

In het kader van artikel 1 (F) heeft verweerder er op gewezen dat eiser meerdere malen is bevorderd en (uiteindelijk) binnen de KhAD/WAD de positie heeft bekleed van eerste luitenant, waardoor eiser - zoals door verweerder uiteengezet - zich schuldig heeft gemaakt aan schendingen van mensenrechten. Nu voorts niet in geschil is dat eiser behoort tot de hiervoor genoemde risicogroep en verweerder niet heeft gesteld dat eiser in Afghanistan bescherming kan genieten van invloedrijke facties of stammen, heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat geen aanwijzingen bestaan dat bij eiser bij terugkeer naar Afghanistan sprake is van een

regnr:

Awb 05/51903

-7-

'real risk' in de zin van artikel 3 EVRM. In dit verband is tevens van belang dat eiser heeft gesteld dat verweerder tot het oordeel had moeten komen dat er in casu sprake is van een onmogelijkheid om eiser uit te zetten. In dit kader stelt de rechtbank vast dat verweerder in het (vernietigde) besluit van 16 februari 2004 zich op het standpunt heeft gesteld dat niet valt uit te sluiten dat eiser, *gelet op zijn functie en mede gelet op de functie van zijn vader*, bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de huidige situatie een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling en dat om die reden eiser niet naar Afghanistan zal worden uitgezet. Voorts is overwogen dat mocht de situatie in Afghanistan zich wijzigen dan een nieuwe beslissing genomen zal worden aangaande de uitzetting. Ter zitting heeft verweerder desgevraagd niet kunnen aangeven waarom thans het standpunt wordt ingenomen dat, gelet op eisers functie en positie en gelet op hetgeen hij overigens heeft aangevoerd, niet aannemelijk is gemaakt dat juist bij eiser bij terugkeer naar Afghanistan sprake is van een 'real risk'. Verweerder heeft voorts niet gesteld dat sedert februari 2004 de situatie in Afghanistan in voor eiser gunstige zin is gewijzigd. Wel wijst verweerder er in het aan het bestreden besluit ten grondslag liggende voornemen in het kader van artikel 3 EVRM op dat eiser na de val van het communistische regime tot 1994 in en tot oktober 1996 in heeft gewoond, zonder concrete problemen te ondervinden. Echter, gesteld noch gebleken is dat die feiten in februari 2004 bij verweerder nog niet bekend waren.

Gelet op het voorgaande is het bestreden besluit waar het betreft het beroep van eiser op artikel 3 EVRM onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd.

De goede procesorde brengt mee dat aan de nadere reactie van verweerder in het kader van artikel 3 EVRM, zoals neergelegd in de brief van 1 februari 2007, voorbij gegaan moet worden. Immers, het onderzoek ter zitting is geschorst teneinde verweerder alsnog in de gelegenheid te stellen te reageren op het (door verweerder niet ontvangen) schrijven van eisers gemachtigde d.d. 12 januari 2007, in welk schrijven is verwezen naar de Wet aangaande aangelegenheden van de officieren van het lager van de Democratische Republiek van Afghanistan. Namens verweerder is ter zitting ook medegedeeld de reactie tot dat punt te beperken.

- 2.4 Het bestreden besluit kan derhalve niet in stand blijven en dient te worden vernietigd wegens strijd met het bepaalde in artikel 3:46 Awb dat een besluit dient te berusten op een deugdelijke motivering, welke bij de bekendmaking van de beslissing wordt vermeld. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is bepaald.
- 2.5 Het beroep is, gelet op het vorenstaande, gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft derhalve geen bespreking meer.
- 2.6 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,-- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 322,-- en wegingsfactor 1)

regnr: Awb 05/51903

-8-

3. BESLISSING

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is bepaald;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser ten bedrag van € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.P. Loman en in tegenwoordigheid van drs. E.F. Hafkamp als griffier in het openbaar uitgesproken op 26 FEB 2007

De griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.
Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 26 FEB 2007

VOOR AFSCRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Ausma De Jong Advocaten

Toevoeging Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam aangevraagd d.d. 8 maart 2007

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 MRT 2007	
ZAAKNR.	HOGER BEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN
AAN.	
BEHANDELD DOOR:	

Van:

appellant,
Wonende op het adres
ten deze woonplaats kiezende ten
kantore van zijn
advocaat gemachtigde: Mr M. Haverkort

Tegen:

De uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting
houdende te Zwolle van 26 februari 2007 met kenmerk AWB
05/51903, verzonden op 26 februari 2007

Inzake:

De gegrondverklaring van het beroep met daarbij het oordeel
dat de Minister terecht artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag
heeft tegengeworpen.

Ausma De Jong Advocaten**Inleiding**

Appellant, de heer _____ geboren op _____ van Afghaanse nationaliteit, heeft voor deze zaak woonplaats gekozen ten kantore van zijn advocaat Mr M. Haverkort, die verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen van het hoger beroep tegen de uitspraak d.d. 26 februari 2007, verzonden op 26 februari 2007, welke als productie 1 aan dit hoger beroepsschrift is gehecht. Namens appellant wordt dit hoger beroep door ondergetekende ingesteld.

In de bestreden uitspraak d.d. 26 februari 2007 heeft de rechtbank het beroepsschrift gericht tegen de negatieve beslissing d.d. 26 oktober 2005 tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd gegrond verklaard. De rechtbank heeft geoordeeld dat de Minister van Justitie (hierna: de Minister) artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag aan appellant heeft kunnen tegenwerpen. Daarnaast heeft de rechtbank het besluit d.d. 26 oktober 2005 vernietigd nu dit besluit met betrekking tot artikel 3 EVRM niet op een deugdelijke motivering berust, aldus de rechtbank.

Appellant kan zich met de uitspraak van de rechtbank, voorzover dit het oordeel omtrent artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag betreft, niet verenigen en voert daartegen de volgende grieven aan.

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat de Minister zich op het standpunt kan stellen dat door appellant onjuiste dan wel onvolledige gegevens zijn verstrekt, terwijl die gegevens tot afwijzing van de asielaanvraag zouden hebben geleid.

Toelichting op de grief

Namens appellant is gedurende de procedure steeds naar voren gebracht dat hij tijdens zijn eerste en nader gehoor niet afwijkend heeft verklaard van hetgeen hij tijdens zijn gehoor op 1 oktober 2002 naar voren heeft gebracht. Appellant heeft gesteld dat hetgeen hij bij de aanvraag van zijn verblijfsvergunning naar voren heeft gebracht anders is opgevat dan hoe hij het gesteld heeft. Door de Minister is aan dit argument van appellant voorbij gegaan, reden waarom in de beroepsgronden is aangegeven dat de Minister de argumenten van appellant slechts met standaardoverwegingen van de hand doet. Hierdoor bevat de bestreden beschikking geen deugdelijke motivering en is deze bovendien onzorgvuldig, aldus de stelling van appellant in de beroepsgronden. Ten onrechte heeft rechtbank zich niet uitgelaten over deze beroepsgrond van appellant. Appellant meent dat reeds hierom de bestreden beschikking van de rechtbank dient te worden vernietigd.

Grief 2

Ten onrechte is de rechtbank voorbij gegaan aan het argument van betrokkene dat er in zijn geval sprake is van een significante uitzondering op grond waarvan niet gesteld kan worden dat er sprake is van 'knowing en personal participation' en artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag aldus niet aan appellant kan worden tegengeworpen.

Toelichting op de grief

Appellant heeft gesteld dat er in zijn geval sprake is van een significante uitzondering en er aldus geen sprake is van 'knowing en personal participation', op grond van het feit dat hij

Ausma De Jong Advocaten

bij de Khad/WAD slechts administratieve werkzaamheden verrichtte, zijn rang relatief laag was en zijn leeftijd hierin een rol speelt. De rechtbank is aan dit argument van betrokkene volledig voorbij gegaan; het argument van appellant wordt in de beschikking van de rechtbank niet aangehaald noch wordt er door de rechtbank in zijn algemeenheid iets opgemerkt over het al dan niet vormen van een significante uitzondering. Ook deze grief dient naar de mening van appellant te leiden tot vernietiging van de beschikking d.d. 26 februari 2007 van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Zwolle.

Conclusie

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en vernietiging van de bestreden uitspraak en verzoekt het beroepschrift, voor zover dit de beoordeling van artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag betreft, alsnog gegrond te verklaren.

Nieuwegein, 26 maart 2007

M. Haverkort, advocaat gemachtigde